

ЛІТАРАТУРА

1. *Абашев, В. В.* Русская литература Урала. Проблемы геопозитики : учеб. пособие / В. В. Абашев. – М. ; Берлин : Директ-Медиа, 2014. – 140 с.
2. *Рагойша, В.* Прысутнасць беларускай культуры ў свеце / В. Рагойша // Роднае слова. – 1996. – № 12. – С. 153–159.
3. *Радзiк, Р.* Палякi – Беларусы: узаемныя стэрэатыпы ў XIX і XX ст. (да 1939 г.) / Р. Радзiк // Беларускі гістарычны агляд. – 1997. – Т. 4. – Сш. 1–2 (6–7). – Снежань. – С. 35–60.
4. *Даленга-Мастовiч, Т.* Знахар : пер. з польск. / Т. Даленга-Мастовiч. – Мiнск : Логвінаў, 2016. – 292 с.
5. *Dolega-Mostowicz, Tadeusz.* Profesor Wilczur [Электронны рэсурс] / Tadeusz Dolega-Mostowicz. – Рэжым доступу : <https://wolnelektury.pl/katalog/lektura/profesor-wilczur.html>. – Дата доступу : 18.12.2019.
6. *Пясецкі, С.* Каханак Вялікай Мядзведзіцы: пер. з польск.; прадм. М. Ваньковіча / С. Пясецкі. – Мiнск : Выдавец Віктар Хурсік, 2009. – 352 с.
7. *Замятин, Д. Н.* Метагеографія: Пространство образов и образы пространства / Д. Н. Замятин. – М. : Аграф, 2004. – 512 с.

The article examines two geopoetic models of Belarus presented in the novels of popular writers – T. Dolenga-Mastovich and S. Pesetsky, who are both of Polish-Belarusian origin. The authors' conceptual differences are revealed through the semantic analysis of the Belarusian topographic images. It can be explained by the authors' biographical differences, their emotional and subjective vision of the natural, geographical and historical realities of the Belarusian-Polish boundaries.

Поступила в редакцию 26.12.2019

Д. А. Гулак

АКСІЯЛАГІЧНАЯ ТРАНСФАРМАЦЫЯ ВОБРАЗА ІНДЗЕЙЦА Ў РАМАНЕ О. ЛА ФАРДЖА «СМЯШЛІВЫ ХЛОПЕЦ»

В статье исследуется художественная интерпретация образа коренного американца в романе О. Ла Фаржа «Смеющийся парень» (1929). Индейский герой рассматривается как вариант архетипа Другого в русле истории американского фронта. Доказано, что концепция героя романа «Смеющийся парень» несет признаки трансформации образа американского индейца в духе литературы постфронта.

Бытнасць карэнных народаў Амерыкі з пачатку засялення кантынента еўрапейскімі каланістамі ў XVI ст. і сёння застаецца адной з найбольш стыгматызаваных тэм гісторыі ЗША. Асваенню Новага свету часта спада-рожнічала прыгнятанне мясцовага насельніцтва, яго выцясненне і гвалтоўная культурная асіміляцыя. Афіцыйная пазіцыя ўладаў ЗША па індзейскім пытанні развівалася ў падобным рэчышчы да 20-х гг. XX ст. і абумовіла змест карэнна-амерыканскай нацыянальнай ідэі, у цэнтры якой – супраць-

стаянне размыванню індзейскай супольнасці і зварот да ўласнай культурнай спадчыны. Пісьмовая англамоўная літаратура індзейцаў ЗША бярэ пачатак у канцы 60-х гг. XX ст. дзякуючы працы прафесійных абарыгенных літаратараў і публіцыстаў (Н. С. Момадэй, Дж. Уэлч, С. Орціз, Л. М. Сілка і інш.). Аднак становішча індзейскіх народаў стала аб'ектам мастацкага асэнсавання значна раней, і на момант прыходу Індзейскага адраджэння вобраз індзейца з яго ўстойлівымі інтэрпрэтацыямі стала замацаваўся ў амерыканскай культуры.

Найбольш рэпрэзентатыўныя ўзоры архетыпа індзейскага Іншага можна вызначыць на падставе знакамітага гістарычнага рамана Дж. Ф. Купера «Апошні з Магікан» (*The Last of the Mohicans*, 1826) з эпапеі «Скураная панчоха» (*Leatherstocking Tales*, 1823–1841). Аўтар выкарыстоўвае абодва падыходы да канструявання характару індзейца, якія пераважалі ў культурна-гістарычным дыскурсе XIX – пачатку XX ст. У рамане паўстаюць і ўмоўны *redskin devil* у вобразе Магуа, апантанага прагай помсты беламу чалавеку, і традыцыйны рамантызаваны *noble savage* – вобраз іманентна дабрадзейнага «чалавека прыроды», які пазбег разбуральнага ўплыву цывілізацыі. Персанажы, адпаведныя тыпу высакароднага дзікуна, суправаджаюць развіццё сусветнай літаратуры з найранейшых этапаў (антычная, шумерская літаратура і інш.). Найбольш шырока *noble savage* актуалізуюць філосафы і творцы эпохі Асветніцтва – Д. Дэфо, Вальтэр і інш. Вобраз высакароднага дзікуна ў Дж. Купера ўвасабляюць магіканы – мудры Чынгачгук і бясстрашны Ункас.

Нягледзячы на агульны станоўчы характар, *noble savage* як культурны стэрэатып шмат крытыкуецца ў культуралагічных і літаратуразнаўчых даследаваннях XX ст. На думку Скота Б. Вікерса, вобраз высакароднага дзікуна ёсць праявай аб'ектывацыі і адзіўлення герояў карэннага паходжання: «By portraying Indians as an “extinct species”, – піша С. Вікерс – an author reinforces the nonexistence of Indian culture as a present and therefore tangible reality» [1, p. 56]. Ідэалізаваны лясны «ваяр» з яго таямнічымі ведамі, вераваннямі і велічнымі праявамі духу аказваецца персанажам-сімвалам, пазбаўленым чалавечых якасцяў і патэнцыялу да развіцця.

Адным з найбольш цікавых выпадкаў мастацкай інтэрпрэтацыі карэннага амерыканца ў часы асіміляцыі з'яўляецца раман Олівера Хазарда Пэры Ла Фарджа II (Oliver Hazard Perry La Farge II) (1901 – 1963) «Смяшлівы хлопец» (*Laughing Boy*, 1929). О. Ла Фардж – этнограф і антраполог, які прысвяціў 15 навуковых прац даследаванню культур індзейскіх народаў Цэнтральнай Амерыкі і паўднёвага захаду ЗША. Аднак найчасцей О. Ла Фардж узгадваецца як аўтар – яго літаратурная спадчына ўключае раманы, зборнікі кароткай прозы і мемуары «Сыравіна» (*Raw Material*, 1945). Самым знакавым у яго творчасці стаў дэбютны раман «Смяшлівы хлопец», уганараваны Пулітцараўскай прэміяй у 1930 г. На стварэнне рамана О. Ла Фарджа натхніў уласны досвед вывучэння антрапалогіі навагаў і іншых карэнных народаў паўночнага захаду ЗША, атрыманы падчас яго даследчых экспедыцый у магістратуры Гарвардскага ўніверсітэта (1925–1929).

Папулярнасці кнігі ў 30-я гг. XX ст. паспрыяла панаваўшая ідэя непазбежнасці знікнення індзейскіх культур і моў. Уяўленне пра *vanishing American* абумоўлена наступствамі палітыкі асіміляцыі карэнных народаў. Напачатку XX ст. яна прывяла да істотнага зніжэння колькасці індзейскага насельніцтва, што спарадзіла цікавасць да «апошніх» даступных узораў індзейскай аўтэнтыкі. Так, О. Ла Фардж у мемуарах 1945 г. узгадвае, што ў час напісання рамана аспрэчваў «жыццяздольнасць» карэнных народаў пры асіміляцыі: «I saw our own Indians as inexorably doomed, I saw that they must come increasingly into contact with our so-called civilization, and that contact meant conflict and disaster» [2, p. 176–177].

Стэрэатып Іншага як неад’емны кампанент культурнага дыялогу ва ўмовах сутыкнення некалькіх цывілізацыйных супольнасцяў надзвычай цікава рэалізуецца ў каланіяльнай гісторыі Паўночнай Амерыкі. Супярэчлівая тэорыя франціру (*Frontier thesis*) Ф. Дж. Цёрнэра дала штуршок развіццю падыходу, паводле якога аксіялагічная роля Іншага ў масавай культуры вызначаецца яго статусам адносна культурнага мэйнстрыму. А. Якушэнкава выдзяляе тры ўмоўныя фазы гісторыі франціру, якім адпавядаюць тры тыпы вобраза Іншага паводле спосабаў камунікацыі з ім. Так, для *ранняга франціру* з пераважна мірнымі ўзаемаадносінамі ўласцівы дабрадзейны Іншы – класічны высакародны дзікун. Пазней, на этапе *актыўнага франціру* – заваявання новых тэрыторый – Іншы ўяўляе пагрозу для грамадства мэйнстрыму і часта выступае ў якасці ворага. Пасля канчатковага падпарадкавання тэрыторыі – этап *постфранціру* – праблема памежнага супрацьстаяння з Іншым паступова губляе актуальнасць [3, с. 3–4]. Культура мэйнстрыму пачынае каштоўнаснае пераасэнсаванне Іншага і ўпісвае яго ў новую гісторыю краіны, надаўшы яму масу станоўчых рыс. Аднак Іншы на этапе постфранціру па-ранейшаму маргіналізуецца: новы *noble savage* не перастае быць чалавекам прыроды і не можа стаць часткай цывілізаванага свету.

Менавіта развіццём тэндэнцый постфранціру тлумачыцца мода на паўднёва-заходні рэгіён, уласцівая для масавай культуры ў ЗША 20–30-х гг. XX ст. Дзякуючы своеасаблівым прыродным умовам – экзатычным пустэльным краявідам, каньёнам і інш., ён атрымаў неафіцыйную назву Чарадзейны край (*The Land of Enchantment*). Рэзервацыя навагаў (*Navajo Indian Reservation, Navajo Nation*) стала адной з кропак прыцягнення для наведнікаў паўднёвага захаду. У 1920-я гг. у рэгіёне развіваецца турыстычная індустрыя: ладзяцца шматдзённыя вандроўкі «Індзейскі аб’езд» (*Indian Detours*), будуюцца гатэлі і іншая інфраструктура [1, p. 58].

Асаблівую ўвагу варта звярнуць на прадмову да другога выдання рамана ў 1962 г. У ёй раскрываецца канцэпцыя твора, якая абумовіла яго ідэйны пафас і прасторава-часавую арганізацыю. З першых радкоў аўтар уводзіць аповед у парадыгму незваротнай даўніны: «This book was written about a people who are now vanished» [4]. Дзеянне разгортваецца ў 1915 годзе – на 10 год раней за час працы аўтара ў рэгіёне. Хоць героі О. Ла Фарджа жывуць

паводле традыцый, час дзеяння ў рамане аўтар называе «the year when the first automobile made it [to] the northern Navajo country» [4, p. 3], або часам надыходзячага заняпаду, калі першыя пранікненні амерыканскага грамадства ўжо адзначылі кропку незвароту.

Аўтар падкрэслівае рэтраспектыўны пафас твора – у рамане «Смяшлівы хлопец» не ставіцца мэты раскрыць праблематыку становішча індзейцаў-сучаснікаў. «The people described in “Laughing boy”, complete to itself, is gone» [4, p. 3], – сцвярджае пісьменнік. На яго думку, нашчадкі навагаў былі пазбаўлены фундаментальных умоваў захавання племені – яго традыцыйнага ладу жыцця: «They are an unhappy people, sullen towards all others, unfriendly, harassed by drunkenness...» [4, p. 3]. Навага для О. Ла Фарджа – фактычна зніклы народ. Менавіта ідэю *знікллага амерыканца* аспрэчваюць творцы Індзейскага адраджэння, якія перадусім канцэнтруюцца на перадачы ідэі непарыўнасці гісторыі індзейскіх народаў.

У прадмове пісьменнік падкрэслена дыстанцыруецца ад умоўнага аўтара рамана «Смяшлівы хлопец», у якім, па словах О. Ла Фарджа, пераважаў «раз’юшаны рамантызм» [4, p. 2]. Аднак уяўленне пра тое, што раман прапануе чытачу выключна сентыментальны ўспамін аўтара пра незваротныя часы, абвяргаецца рэалістычнасцю і дэталёвасцю, з якімі апісваюцца штодзённасць племені, сімвалічная тапаніміка навагаў, іх абрадавыя дзеянні і рытуалы.

Адзначым, што раман О. Ла Фарджа шмат у чым адмаўляе ўсталяваную стэрэатыпізацыю індзейца і адлюстроўвае некаторыя каштоўнасці літаратуры Індзейскага адраджэння. Аўтар дэманструе шырокае веданне побыту і гаворкі навагаў, глыбокае разуменне іх вераванняў. Героі О. Ла Фарджа пастаянна звяртаюцца да паняццяў, звязаных з традыцыйнай касмалогіяй і «вуснай гісторыяй», да сакральных спеваў. Так, Смяшлівы хлопец узгадвае міфалагічны сюжэт, дзе пратаганісты (браты) спрабуюць знайсці дапамогу аднаго з Свяшчэнных людзей, або стваральнікаў сусвету (*Holy People*): «Some of the Divine Ones live there, they say. The two brothers came here when they were looking for Talking God, they say» [4, p. 100]. Найбольш увагі аўтар надае паняццю *Hozoji*, або *шлях характа* (*The Trail of Beauty*) – цэнтральнага канцэпту міфалагічнага ўніверсуму навагаў. У антрапалагічных даследаваннях *Hózhójí* інтэрпрэтуецца як шлях дасягнення гармоніі з іншасветам [5, с. 74]. «That would be really on the trail of beauty» [4, p. 14], – разважае Смяшлівы хлопец пра далейшае жыццё. Сканцэнтраванасць О. Ла Фарджа на перадачы народнай філасофіі навагаў яднае яго з аўтарамі пазнейшай англамоўнай індзейскай літаратуры, для якіх нязменнай задачай стане раскрыццё ролі калектыўнага пачатку і законаў унутранага жыцця супольнасці. Акрамя таго, крытыкі адзначалі віртуозную перадачу аўтарам стылістыкі індзейскай мовы ў прозе.

Наратыўная структура і кампазіцыя рамана характарызуюцца лакалізмам – адзіночны лінейны апавед ад трэцяй асобы. Асноўнай сюжэтнай лініяй стала драматычнае каханне Смяшлівага хлопца і Тонкай дзяўчыны (*Slim Girl*). Вобразы каханкаў, як і іншыя персанажы рамана, увасабляюць альтэрнатыўныя сцэнары адаптацыі індзейцаў у тагачасных ЗША. Такі

падыход можна параўнаць са стратэгіяй рэалізму аўтараў сучаснай індзейскай і іншых этнічных літаратур Паўночнай Амерыкі. На думку А. Вашчанкі, у гэтых літаратурах этнас пераймае функцыі героя [6, с. 33] – сінтэз калектыўнага і асобнага ў Індзейскім адраджэнні, як і ў О. Ла Фарджа, служыць пабудове ўмоўнага партрэта народа.

Смяшлівы хлопец – малады навага, які захоўвае звычаі і вераванні продкаў, авалодаў спрадвечнымі індзейскімі заняткамі і рамёствамі. Яго вобраз у аснове адпавядае тыпу «чалавека прыроды», аднак О. Ла Фардж рэалізуе дадзеную мадэль новым шляхам. Праявы гарэзлівай натуры героя супярэчаць архетыпу адухаўлёнага *noble savage*: Смяшлівы хлопец падманвае амерыканцаў, прайграе грошы ў азартнай гульні і інш. У адрозненне ад традыцыйнага высакароднага дзікуна, які выяўляецца статычным персанажам, Смяшлівы хлопец О. Ла Фарджа набывае суб'ектнасць і выступае ў якасці героя з высокай ступенню індывідуалізацыі, мноствам супярэчлівых матывацый і жывой натурай.

Духоўная эвалюцыя Смяшлівага хлопца ў рамане адсылае да канцэпцыі цыклічнасці міфалагічнага часу. Асноўнымі этапамі развіцця героя сталі каханне, сыход у невядомасць, знаёмства з новымі рэаліямі, выкрыццё здрады і спроба выратаваць каханне, страта каханай і адраджэнне. У зыходнай кропцы рамана герой, які накіроўваецца на рытуальныя танцы ў мястэчку То Цэлані, паўстае сімвалічна чыстым і пустым: «The sun was hot and his belly was empty, but life moved in rhythm... Rope's end, shoulders, song, all moved together, and life flowed in one stream» [4, p. 11]. Неўзабаве Смяшлівы хлопец упершыню чуе пра турму, карыстаецца папяровымі грашыма, каштуе сігары. Пазней герой ацэньвае перавагі бетоннай дарогі, каменнага дома, каштуе нязвыклых прадукты і алкаголь. Суіснаванне з элементамі «белай» культуры стае для навага крыніцай новых уражанняў і ведаў.

Тонкая дзяўчына з яе гібрыднай амерыкана-індзейскай самасвядомасцю выступае ў якасці антыпода Смяшлівага хлопца. Яе вобраз увасабляе ідэю дыструктыўнай сутнасці асіміляцыі і трагедыю страты сувязі з традыцыяй. Траўматычны досвед сутыкнення Тонкай дзяўчыны з амерыканскім грамадствам пачынаецца з яе прымусовага навучання ў хрысціянскай школе-інтэрнаце, дзе яе пазбавілі магчымасці здабыць веды і навыкі, неабходныя для жанчыны навагаў. Духоўнае жыццё народа застаецца для гераіні недаступным. Так, падчас Начнога Гімну Тонкая дзяўчына ўсведамляе, што найважнейшыя рытуалы незваротна страцілі для яе сімвалічны сэнс: «She tried to think that these things were native to her, but found that she could only observe them objectively. She was foreign now» [4, p. 14]. Сям'я Смяшлівага хлопца ўспрымае Тонкую дзяўчыну як частку «белага» свету – крыніцу зла і небяспекі, пагрозу цэласнасці сям'і. Такім чынам, ганебнае мінулае гераіні, якое застаецца ў форме скрытага канфлікту да развязкі, выкрэслівае яе з парадыгмы традыцыйнага жыцця племені.

Каталізатарам светапоглядных зменаў герояў у рамане О. Ла Фарджа выступае феномен *памежнасці*. Невыпадкова выдуманая мястэчка Чызіаі, дзе жывуць героі, знаходзіцца фактычна на мяжы з амерыканскім светам –

сутыкненне двух універсумаў дасягае ў ім максімальнай ступені. Уз'яднанне са Смяшлівым хлопцам для Тонкай дзяўчыны стае шляхам пошуку страчанай ідэнтычнасці: «All Navajo <...> he would teach her the meaning of those oft-repeated phrases, 'bike hojoni, the trail of beauty, through him she would learn the content, and she would provide the means» [4, p. 46]. Гераіня спрабуе надзейна ізалявацца ад белай цывілізацыі, але не імкнецца цалкам вярнуцца ў рэчышча традыцыйнага жыцця племені з яго цяжкай штодзённай працай дзеля выжывання. Шляхам падману яна хоча забяспечыць заможнае і беспклапотнае жыццё ў помсту «беламу чалавеку», але праўда высвятляецца. Аднак дабрабыт у Чызіі выяўляецца пасткай для каханкаў. У смерці, якая нечакана наступае падчас сыходу пары «да людзей», гераіня здабывае страчаную самасвядомасць навага і дасягае экзістэнцыяльнай гармоніі: «I have come home. I shall die at home, I shall be buried like my People. It is *hozoji*» [4, p. 177].

У фінале рамана Смяшлівы хлопец перажывае сімвалічнае перараджэнне, якое аўтар распрацоўвае ў рэчышчы рэлігійнай філасофіі навагаў. Пасля пахавання герой сыходзіць, пакінуўшы супольныя здабыткі на магіле жонкі. Спустошаны перажытым і знясілены чатырохдзённым пастом, ён апынаецца на свяце Горны Гімн (*Mountain Chant*) – зімовым ачышчальным рытуале, які мае мэтай аднаўленне, вяртанне да жыцця. Смяшлівы хлопец завяршае ганебны цыкл выпрабаванняў і асэнсоўвае ўласны вопыт у яго непадзельнасці: «The past and present came together, he was one with himself. The good and true things he had thought entered into his being and were part of the whole continuity of his life» [4, p. 192].

Завяршэнне гісторыі ў О. Ла Фарджа насычана пафасам эскапізму. «I let myself out by sending my hero, after the final tragedy, back into my own dreamland, the untouched, undisturbed Navajo country where the white man was not a factor and would not become one within my time» [2, p. 177], – тлумачыць ён матывацыю пабудовы фіналу. Такім чынам, Смяшлівы хлопец атрымлівае магчымасць на некаторы час пазбегнуць пераадолення апошняга водападзела ў гісторыі ўласнага народа, але аўтар такім чынам падкрэслівае фатальную непазбежнасць знікнення ўніверсуму навагаў.

Разгляд рамана О. Ла Фарджа «Laughing Boy» дазваляе ацаніць статус індзейскага пытання ў культурным кантэксце ЗША 30-х гг. XX ст. Твор з'яўляецца каштоўным сведчаннем панаваўшай ідэі непазбежнасці знікнення індзейскіх культур і моў з пранікненнем «белай» цывілізацыі. Навага ў рамане выступаюць вырачаным на знікненне народам, што адсылае да вобраза высакароднага дзікуна. Аднак нягледзячы на дэклараваны аўтарам рамантычны характар твора «пра даўно зніклых людзей», адзначым, што ў мастацкай інтэрпрэтацыі карэннага амерыканца пераважае рэалістычны падыход. Героі О. Ла Фарджа з іх самабытнымі характарамі набываюць суб'ектнасць. Акрамя таго, «Laughing Boy» дэманструе каштоўнасці, уласцівыя для літаратуры Індзейскага адражэння: раман ставіць мэтай не толькі перадачу штодзённасці супольнасці (гаворка, побытавыя практыкі і інш.), але і інтэрпрэтацыю рэлігійнай філасофіі народа (сакральная тапаніміка навагаў, раскрыццё семантыкі сезонных рытуалаў, канцэпцыя *hozoji*). О. Ла Фардж уводзіць

індзейца-героя, які ў амерыканскім культурным дыскурсе займае становішча, найбольш блізкае да Іншага на этапе постфранціру. Смяшлівы хлопец пазбягае неабходнасці адаптавацца ў мэйнстрыме, але з каштоўнаснага пункту гледжання дадзены вобраз рэалізуе тып «чалавека прыроды», які не зможа інтэгравацца ў свеце па-за межамі ўніверсуму традыцыйнага племяннога жыцця. Такім чынам, раман «Laughing Boy» з’яўляецца адзнакай аксіялагічнай трансфармацыі вобраза амерыканскага індзейца ў літаратуры постфранцірных ЗША.

ЛІТАРАТУРА

1. *Vickers, S. Native American identities: from stereotype to archetype in art and literature* / S. B. Vickers. – Albuquerque: Univ. of New Mexico Press, 1998. – 194 p.
2. *La Farge, O. Raw Material* / O. La Farge. – Boston, Massachusetts: Houghton Mifflin, 1945. – 213 p.
3. *Якушенкова, О. Трансформация образа Чужого в условиях постфронтирной культурной парадигмы* / О. Якушенкова, С. Якушенков // Научный журнал КубГАУ [Электронный ресурс]. – 2015. – № 114. – Режим доступа : <https://cyberleninka.ru/article/n/transformatsiya-obraza-chuzhogo-v-usloviyah-postfrontirnoy-kulturnoy-paradigmy>. – Дата доступа : 18.09.2019.
4. *La Farge, O. Laughing Boy* / O. La Farge. – N. Y. : New American Library, 1971. – 192 p.
5. *Windchief, S. Applying Indigenous Research Methods: Storying with Peoples and Communities* / S. Windchief, T. San Pedro. – N. Y. : Routledge, 2019. – 166 c.
6. *Ващенко, А. В. Америка в споре с Америкой: Этнические литературы США* / А. В. Ващенко. – М. : Знание, 1988. – 63 с.

The article analyzes the fictional interpretation of a Native American in the novel *Laughing boy* (1929) by Oliver La Farge. Although the novel belongs to mainstream American literature and presents Indians as “vanished people”, it also reflects the values inherent to the literature of Native American Renaissance. The Indian protagonist is viewed as an implementation of the archetype of the Other within the American frontier history. The article concludes that the protagonist of *Laughing Boy* indicates transformation of an American Indian character in line with the concept of post-frontier literature.

Поступила в редакцию 30.01.2020

М. А. Салаўёва

КАНЦЭПТАЎТВАРАЮЧЫЯ САНЕТЫ У. ШЭКСПІРА І ІХ ПЕРАКЛАДЫ НА БЕЛАРУСКУЮ МОВУ

У артыкуле даследуюцца канцэпт «love» у санетах У. Шэкспіра і яго эквіваленты ў беларускіх перакладах, а таксама суаднясенне сэнсавых кампанентаў канцэпту з яго